VIOLA QRUZ 1

VIOLA QRUZ

OG LYDEN AV CHOCOLIZIA

Trond Wilberforce Vorhaug

Trilberhaug

Trilberhaug Forlag, Homborsund, 2026
www.trilberhaugforlag.com
© Trond Wilberforce Vorhaug, 2026

Viola Qruz og lyden av Chocolizia
Bok 1 i Viola Qruz-serien
ISBN: 978-82-694651-7-4

1. utgave, 1. opplag 2026

Boken er satt med Garamond 12,5/16 pkt
Omslagsdesign: Camilla Kongshavn, Printing House AS

Materialet er vernet etter åndsverklovens bestemmelser.
Uten særskilt avtale med Trilberhaug Forlag er eksemplarframstilling, som utskrift og annen kopiering, bare tillatt når det er hjemlet i lov eller etter avtale med Kopinor (www.kopinor.no). Utnyttelse i strid med lov eller avtale kan medføre erstatnings- og straffansvar.

Prolog

Det var en nydelig ettermiddag ved det lille vannet. En tynn kveldsdis var i ferd med å dannes, men det var langt unna robåten hvor det forelskede paret satt. De hadde klart det. De var blitt en del av dette rare, kalde landet. Krigen var langt borte, og ikke lenger noe de våknet med mareritt om hver natt. De så hverandre dypt inn i øynene og visste hva den andre tenkte. I blikket kunne de lese både savn og lengsel, men aller mest takknemlighet.

Den yngste datteren hadde sovnet. Hun var bare ett år og husket ingenting av krigen, der hun lå fredelig og trygg i bunnen av båten, uten å ense søsknene som småkranglet rett ved siden av. De to voksne smilte til hverandre.

En vind kom ut av ingenting og rev i robåten. Været kunne skifte temmelig brått her omkring. Mannen tok et fastere grep om årene, og forsøkte å bevare kontrollen. Han var vant til å ro, men denne vinden var utfordrende. De store barna merket at noe var galt. Kranglingen stoppet, og alle prøvde å sitte i ro så båten ikke skulle gynge. Den lille sov.

Vinden ble enda sterkere, og båten gled stadig raskere mot den delen av vannet hvor disen lå. Det ga ikke mening med dis og sterk vind samtidig. Selv i dette landet kunne ikke det være normalt? Alle stirret mot det spøkelsesaktige, hvite, som ble stadig tykkere og kom stadig

nærmere. Mannen rodde mot land, men båten gled fra land. Snart var disen på alle kanter, og så tykk at den burde kalles tåke. Den lille ga fra seg en lyd. Moren bøyde seg fram og famlet rundt seg i blinde for å løfte opp barnet. Panikken bredte seg i båten da hun spurte om hjelp til å finne den lille. Mannen trakk årene opp i båten og ilte til. Det hørtes et lite plask, etterfulgt av redselsskrik. Rett etterpå gled båten ut av disen, og familien kunne igjen se hverandre. Over den ene tofta hang en tom redningsvest i størrelse ett år.

Det fantes ingen gjemmesteder i båten. Det forelskede paret var blitt desperate foreldre som speidet ut i vannet på alle kanter. Mannen grep årene og rodde av all kraft tilbake, midt inn i tåken. Han ropte at hun skulle passe på de store barna, før han rev av seg redningsvest og sko, hoppet over bord og forsvant ned i dypet.

Sekundene føltes som minutter. To ganger hørtes mannens paniske åndedrag da han kom til overflaten for å fylle lungene for et nytt dykk. Båten var fylt med gråt. Minuttene somlet. Omsider hørtes en fortvilet, hikstende pappastemme som kunngjorde at han ikke kunne se barnet noe sted. Andpusten og med hakkende tenner, grep han tak i ripa på båten, som på nytt var i ferd med å gli ut av disen.

En lyd fikk alle til å snu seg i samme retning, idet de igjen kunne se klart. Støttet mot toften og med redningsvesten dinglende i den ene hånden, sto ettåringen og lo med hele fjeset. I håret hadde det viklet seg fast et lite, blått eikeblad.

* * * * * * *

– Og du så alt som skjedde fra der du sto?

Den store, skjeggete mannen løftet blikket og så spørrende på mannen som satt overfor ham. Hatten steg og sank idet mannen nikket tilbake.

– Hvor mye tror du de forsto av hva som skjedde?

– Svært lite, herr Yah. De var bare overlykkelige over å ha fått barnet sitt uskadd tilbake.

– Og det lille bladet?

– Her.

Mannen holdt fram hånda og viste fram et blått eikeblad.

– Fulgte du etter dem? Ingen mistanker eller undersøkelser?

Mannen med hatten nikket først og ristet deretter på hodet. Den andre smilte fornøyd i skjegget.

Kapittel 1

Kankelesistan

Rommet snurret rundt i voldsom fart. Fargene rundt henne smeltet sammen og lignet pappas velbrukte malepalett. Det fantes ikke tid. Hun var her. Hun var nå. Hun var ikke lenger svimmel. Hun var fri. Følelsen var alt. Ingenting var vondt. Smerte fantes ikke. Kanskje snart, men ikke her. Ikke nå. Hun hang i lufta så lenge at hun følte seg vektløs. Når hun lukket øynene, svevde hun bortover et landskap som var så ubeskrivelig vakkert at hun kjente seg tvers gjennom lykkelig. Det betydde ingenting at blomstene, fuglene og fossefallene hun så, bare fantes inni hodet hennes. De var ekte nok i mange sekunder. Viola fullførte piruetten og landet silkemykt på parketten, før hun gikk bort og stoppet musikken fra anlegget i den lille gymsalen. Applausen var ikke øredøvende, men så helhjertet at Viola kjente at hun ble varm i kinnene, som trakk seg opp i et stort smil.

– Seriøst?

Aurora slo ut med hendene og lot munnen henge halvåpen noen sekunder. Hun utgjorde ganske nøyaktig hundre prosent av publikum. Som vanlig etter gymmen i siste time torsdag, hadde de to blitt igjen, da de andre elevene dro hjem. Aurora øvde på skuddteknikk og triksing ved målet i den ene enden av salen, og Viola danset i den andre. Det siste minuttet hadde Viola regi-

strert at dunkelydene fra den andre enden av rommet hadde stoppet, men litt sjenert over å bli observert, hadde hun likevel bestemt seg for å fullføre til sangen var slutt.

– Det der var bare *syyykt* imponerende. Jeg bare skjønner det ikke. Hvordan er det mulig, liksom? At ikke du bare melder deg på Norske Talenter og vinner hele greia, liksom …

Ordene varmet langt inn i hjertet, selv om Viola visste at Aurora overdrev.

– Liksom! Tenker heller vi sier at du må se å få signa for Lyon eller Barcelona så du kan vinne Champions League eller noe.

Det var lettere å skryte tilbake enn å ta imot komplimenten. Men blikket til Aurora avslørte at hun skjønte hvor glad Viola hadde blitt.

– Jeg mener det. Dommerne hadde stortuta på første audition.

De skyndte seg inn i garderoben, dusjet, kledde på seg og gikk ut av skolebygget, bortover mot stien som førte hjemover.

– Har du lyst til å …

Viola kom ikke lenger før to skygger dukket opp på stien foran henne.

– Neimen, se her. Er det ikke stjerna fra Losers United og danseløva fra Kankelesistan som er ute *helt* alene.

Den deilige følelsen fra gymsalen forsvant på et blunk. Virkeligheten var tilbake.

– Flytt dere! Vi skal forbi.

Aurora tente som vanlig på alle pluggene. Marcus og John Henrik satte bare opp et enda større glis mens de gikk pent til side. Marcus bukket og pekte galant med begge håndflatene i retning stien.

– Ja visst, selvsagt! Fritt fram her.

Stemmen hans fikk det til å knytte seg i magen til Viola. Hun så rett ned framfor seg og gikk raskt forbi de mest fryktede guttene på skolen. Aurora tok tak i hånden hennes, og de gikk raskt bortover stien. De hørte skritt og fnising like bak seg, og Viola måtte anstrenge seg for ikke å begynne å løpe. Hvor mange ganger i løpet av de drøye fem årene hun hadde gått på skolen hadde dette skjedd? Hundre ganger hadde hun bestemt seg for ikke å la idiotene vinne. Hun skulle ikke være redd. Det var bare det at uansett hva hun fortalte seg selv, ville ikke følelsene være enige.

Første gang var tredje skoledag i førsteklasse. Marcus var et år eldre og hadde stilt seg opp på akkurat samme sted som i dag. Hun hadde danset glad hjemover med tegningen sin i hendene. Fru Hanson hadde sagt at den var et vakkert kunstverk, og Viola gledet seg sånn til å vise den til mamma. Marcus hadde hoppet fram, snappet tegningen ut av hendene hennes og spurt hva den skulle forestille. Da hun hadde forsøkt å ta den tilbake, hadde han krøllet den sammen, kastet den inn blant buskene og sagt at terroristkunst passet best på bakken, der noen kunne tråkke på den. Da hun til slutt hadde kommet hjem og grått seg tom, hadde mamma forklart at Marcus sikkert ikke mente noe vondt med det. Han hadde anta-

gelig bare gjentatt noe han hadde hørt fra noen voksne. Viola hadde ristet på hodet, da mamma spurte om hun ville at de skulle ta en prat med fru Hanson for å fortelle hva som hadde skjedd.

Fnisingen bak dem fortsatte. Aurora klemte hardt i hånden hennes og satte opp farten enda litt. Hver gang Marcus plaget henne, følte Viola at hun ble littegrann mindre. Først for to år siden, i fjerdeklasse, hadde en av lærerne merket noe.